

Mijn naam is...

Ik ben agent bij de politie. Ik was trots toen ik agent werd; je begint als aspirant, dan word je surveillant, en dan agent.

Ik hielp Nederland veilig te houden, hielp mensen bij verkeersongevallen, of bij huiselijk geweld.

Van die trots is niets meer over.

Sinds maart 2020 jaag ik op demonstranten, mondkapjesweigeraars, jongeren die plezier maken in een te grote groep, en overtreders van de avondklok.

De sfeer onder de collega's is enorm veranderd. Wantrouwen voert de boventoon: ben je vóór of tégen de maatregelen en de wappies?

Als agent sta ik voortdurend onder spanning. Er zijn immers bijna geen normale situaties meer. Ik ben continu mensen aan het aanspreken op overtreding van de maatregelen.

Wanneer dat alles was, zou het al zwaar zijn. Maar de wijze waarop we mensen die het minste weerwoord bieden behandelen, vind ik afschuwelijk. Aanhoudingen gaan altijd gepaard met het omleggen van de handboeien, waar dat vroeger alleen gebeurde wanneer de arrestant tegenwerkte.

We hebben handboeien met een scharnier ertussen. Je legt eerst de handboei om één pols. Het is intussen 'grappig' geworden om dan te 'wrikken' met de handboei. Dat is enorm pijnlijk.

Ik kom bijvoorbeeld in situaties dat ik een burger arresteer die geen mondkapje draagt in de trein. Dat doen we wanneer die burger de trein niet wil verlaten. We leggen dan de boei om één pols, en door het 'wrikken' met de boei dwingen we de man/vrouw de trein uit. Gekneusde en zelfs gebroken polsen komen dan met regelmaat voor.

Later op het bureau wordt daar lol over gemaakt. Het is nu dus blijkbaar grappig geworden om burgers te verwonden.

Het zal u duidelijk zijn dat ik in een onmogelijke situatie zit. Want je wil voor je collega's niet weten dat je tegen dit soort dingen bent. Dan denken ze dat je 'ook een wappie bent'. Maar ik wil er ook niet aan meedoen.

Vaak protesteren omstanders wanneer we iemand aanhouden, zoals bijvoorbeeld zo'n burger in de trein. We roepen dan onmiddellijk assistentie op. Dan heb je altijd een omstander die in zijn of haar emotie iets roept wat beledigend is. Die wordt direct aangehouden. Door die emotie verzet iemand zich soms, met als gevolg geweld en soms verwonding van die burger.

Ik merk ook dat mensen die vinden dat ze onterecht gewelddadig behandeld zijn door de politie, daar meestal geen klacht over indienen. Klagen wordt als zinloos ervaren, omdat men ervan uit gaat dat er toch niets mee gebeurt, of dat de klacht afgewezen wordt. En meestal is dat ook zo.

Natuurlijk moet je als agent de bevoegdheid hebben geweld te gebruiken. Wanneer elke klacht over geweld toegekend wordt, is het einde zoek.

Maar ook geweld zoals ik zojuist omschreef wordt tegenwoordig als proportioneel gezien, waar dat eerst echt niet acceptabel was.

Er is binnen de organisatie totaal geen ruimte dit te bespreken. Er zijn natuurlijk vertrouwenspersonen. Maar ik vertrouw er niet op dat dat binnenskamers blijft. Er heerst veel wantrouwen onder de collega's, en dat neem je over.

Het zal u niet verbazen dat de stress steeds groter wordt. Bij mij is de stress teveel geworden: het heeft heel veel impact op mijn thuissituatie. Mijn partner met wie ik samenwoonde is intussen bij mij weg, omdat ze mijn buien van afwisselend boosheid en neerslachtigheid niet meer kon handelen.

Ik ga weg bij de politie. Ik ben aan het solliciteren bij een beveiligingsbedrijf. In de nacht rondjes rijden op een bedrijventerrein. Op de dag slapen.

Ik voel me een lafaard, die de burgers in de steek laat. Maar wat kan ik doen?

Januari 2021

Maart 2021:

Na overleg met de BPOC2020 heb ik besloten voorlopig anoniem te blijven, vanwege agressie op social media naar verklarende agenten en de commissie.

Ik benadruk dat de commissie mij de volledige vrijheid geeft om zelf te besluiten over mijn anonimiteit. De commissie geeft mij ook de vrijheid om ze te vragen mijn verklaring na publicatie weer te verwijderen.

*Deze verklaring is op schrift gesteld aan de hand van het mondelinge verhoor. Omdat gebruik is gemaakt van transcriptiesoftware kan er sprake zijn van taal- en/of spellingfouten, waarvoor onze excuses.

BPOC2020